

Kristina Ohlsson

Zombiefeber

Oversatt fra svensk av Elisabeth Bjørnson

ASCHEHOUG

Kristina Ohlsson

Glassbarna (2014)

Sølvgutten (2015)

Steinengler (2016)

Denne boka er produsert på et miljøgodkjent trykkeri

Originalens tittel: *Zombiefeber*

© Kristina Ohlsson 2016

Norsk utgave © 2017 H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo

www.aschehoug.no

Published by agreement with Salomonsson Agency

Omslag: Niklas Lindblad, Mystical Garden Design

Omslagsfoto: Shutterstock

Satt med Bembo 14,5/21 hos

Framnes tekst & Bilde as

Papir: 70 g Holmen Book Cream 1.8

Trykk og innbinding: Bookwell AB

Printed in Finland 2017

ISBN 978-82-03-26201-2

1

DEN FREMMEDE KOM LIKE ETTER at de hadde gått og lagt seg. Det var varmt, til tross for at det var sent på kvelden. Herbert fikk ikke sove. Ikke farfar heller, virket det som. Først åpnet han vinduet, så lukket han det. Og så åpnet han det igjen.

Det er for varmt, tenkte Herbert. Det er ikke meningen at man skal sove da.

Selv hadde han vinduet åpent. Det hjalp ikke.

Så banket det hardt på døra. Herbert satte seg lynraskt opp i sengen. Springfjærmadrassen til farfar knirket på den andre siden av veggen.

– Hvem tror du det er? ropte farfar.

– Det kan vel ikke jeg vite, sa Herbert.

Han sto opp av sengen og dro på seg en shorts. En ny banking ga gjenlyd i huset. Den var enda mer bestemt enn den første.

– Ja ja, jeg kommer, mumlet farfar.

Herbert så farfar gå og åpne døra. Han hadde på seg lange underbukser og skjorte. Han så helt sprø ut. Men Herbert hadde sluttet å være flau for lenge siden. Farfar både så ut og gjorde som han ville. Sånn hadde det alltid vært.

– God kveld, unnskyld at jeg forstyrrer så sent, sa en stemme fra døra. – Men jeg fikk høre at dere hadde ledige rom her.

Herbert listet seg nærmere.

– Det stemmer, sa farfar. – Men ikke midt på natta. Du får komme igjen i morgen tidlig. Vi åpner klokka åtte.

Herbert tittet frem bak farfars rygg. I døra sto det en høy mann. Han hadde briller med mørk innfatning og brun dress på seg.

– Jeg skjønner, sa den fremmede. – Og igjen – jeg er veldig lei for at jeg kommer så sent. Men toget var forsinket. Og nå står jeg her og har ingen steder å gjøre av meg. Det er ikke mulig å skaffe et rom for natten? Jeg betaler selvfølgelig ekstra for at jeg lager problemer.

Han smilte da han fikk øye på Herbert. Så ble han alvorlig igjen.

Både den fremmede og Herbert ventet på at farfar skulle svare. For noen år siden hadde farfar bygd om en gammel låve til pensjonat. Et slags hotell. Folk hadde sagt at han ikke var riktig klok, at ingen kom til å ville bo der. Men da hadde de ikke tenkt på fuglekikkerne. Like utenfor Eldsala, der de bodde, lå det en stor innsjø. Den tiltrakk seg tusenvis av fugler, og det kom fuglekikkere fra hele landet for å se på dem. Dermed gikk det veldig bra for pensjonatet til farfar.

Det var verre med farfar selv. Han var så sliten nå for tiden.

– Jeg vet ikke riktig hvordan vi skal ordne dette, hørte Herbert farfar si. – Selvfølgelig har jeg ledige rom. Men de er ikke gjort i stand.

Han klødde seg i hodet. Herbert fikk øye på den fremmedes bagasje. To store, svarte koffertter.

Farfar så også på koffertene.

– Du store min, da, sa han. – Er det nødvendig med så mye saker for å se på fugler?

Mannen smilte igjen. Herbert skjønnte ikke hvorfor. Det var jo lett å se at han ikke var glad.

– Det er ikke på grunn av fuglene jeg er her, sa han.

– Jaså? sa farfar nysgjerrig. – Da er du kanskje her på grunn av vepsene, da?

Farfar lo så høyt at han begynte å hoste. Herbert syntes ikke det var noe morsomt. Han hatet vepsene. De hadde kommet med varmen. Først ble det vanvittig varmt, så ble luften full av veps. Om natten tente farfar og Herbert spesielle insektlys for å holde dem unna. Ellers var det ikke mulig å ha vinduene åpne. Farfar hadde sagt at vepsene måtte være forvirret, for vanligvis var de ikke ute og fløy om natten. Men akkurat disse vepsene gjorde det.

– La oss prøve å løse problemet med rommet, sa den fremmede, som tydeligvis ikke ville fortelle hvorfor han hadde kommet til Eldsala. – Jeg er en

enkel mann. Jeg kan sove rett på madrassen om nødvendig. Fryse kommer jeg jo ikke til å gjøre.

Farfar nikket.

– Jeg skal hente en nøkkel, sa han. – Så får du et rom som vaskehjelpen gjør klart i morgen. Det er i det minste en seng der. Og en liten sofa.

Herbert så at mannen måtte anstrenge seg for å løfte koffertene sine. De så ut til å være kjempe-tunge. Men det var noe annet også. Herbert kjente at magen snørte seg sammen av redsel. Da den fremmede løftet den ene kofferten, ble det værende noe rødt igjen på trappen.

Blod, tenkte Herbert. Det er blod på kofferten.

– For en fin gutt, hørte Herbert mannen si til farfar da de gikk mot låven. Er han her på sommerferie?

– Han er sønnesønnen min, sa farfar. – Og han bor her hele tiden, enten det er sommerferie eller ikke.

Herbert så engstelig etter dem da de forsvant inn i låven. Bare ikke den fremmede gjorde farfar

noe. Herbert bøyde seg ned over blodflekken. På trappen lå det en liten pinne som han tok opp og pirket borti flekken med. Kunne det være noe annet enn blod? Det trodde han ikke. Han slapp pinnen med et grøss.

Snart var farfar tilbake igjen, og Herbert trakk et lettelsens sukk. Flekken på trappen var allerede blitt mørkere.

– Nå går vi og legger oss, sa farfar trøtt.

Herbert gikk til rommet sitt. På nattbordet lå blokken hans. I den noterte han alt han måtte huske. Hva han skulle handle, og når han skulle hjelpe farfar med regningene.

Hvis bare ikke farfar hadde falt i trappen og fått den dumme blødningen. Legene hadde forklart hva som hadde skjedd. De hadde til og med vist bilder. Farfar hadde blødd inni hodet, og det var ikke bra. Først kunne han ikke gå, og nesten ikke snakke heller. Men langsomt var han blitt bedre.

– Uten meg blir du helt alene, hadde farfar sagt til Herbert. – Sånn kan vi ikke ha det.

Til slutt fikk farfar komme hjem igjen. I mellomtiden hadde Herbert bodd hos bestevennen Sally. Det var i fjor sommer, like etter at Herbert hadde fylt elleve. Nå var han tolv. Av og til dukket det opp alvorlige voksne hjemme hos farfar. De sa at de var fra kommunen, og at de var bekymret for Herbert. De trodde ikke farfar kunne ta ordentlig vare på ham lenger.

Herbert fikk vondt i magen bare han tenkte på det. Men aller mest ble han sint. Helt forferdelig drittsinna. Hvis de tvang ham til å bo hos folk han ikke kjente, kom han og Sally til å rømme. Herbert og Sally hadde hver sin ferdigpakke ryggsekk stående i klesskapet. Det var lurt å være forberedt hvis de plutselig måtte stikke av. Først ville de gjemme seg i Hemmeligrommet i den gamle vindmølla. Så fikk de se hvor de dro videre.

En veps summet utenfor det åpne vinduet til Herbert. Han krøp ned under dyna selv om det var skrekkelig varmt. Det var noe merkelig med vepsene. Og det var noe merkelig med den frem-

mede også. Herbert klarte ikke å slutte å tenke på ham. Hvorfor kom han midt på natten? Og hvorfor var det blod på en av koffertene?